

FOLK OG LAND

NR. 5 — 10. ARGANG

LØRDAG 4. FEBRUAR 1961

LØSSALG 75

Fru Ase Storsæter
Mjødalen 20
B

Okkupasjonshistorien bak kulissene:

Nasjonal Samling og arbeiderne

Av SIEGFRIED

II.

Jeg omtalte i forrige artikkel det forsøk som ble gjort senhøstes 1942 på å rette en henvendelse til Reichskommissar Terboven i forbindelse med mulighetene både for å føre en mere arbeidervennlig politikk og for å bedre forsynings situasjonen i det hele tatt. Disse spørsmål var naturligvis i vesentlig grad undratt den norske regjering avgjørelse, forsåvidt som det fra tysk side var nedlagt forbud mot lønnsforhøyelser og forsyningsproblemerne jo bare lot seg løse sammen med en øket mulighet for import fra Tyskland eller andre tyskokkuperte land.

Henvendelsen førte muligens til en viss lettelse i øyeblikket, men snart falt alt tilbake til det gamle. Utviklingen av krigssituasjonen var jo heller ikke slik at den oppfordret til spesiell tysk imøtekommethet. Landet kjempet med ryggen mot veggen og var selv rammet på det hårdeste.

Under disse omstendigheter gjaldt det først og fremst å hindre en ytterligere forverrelse av situasjonen og å prø-

ve på å hindre at byrdene ensidig rammet visse grupper av folket. Dessverre kan en ikke si at Norsk Arbeidsgiverforening på dette område viste synderlig sosial forståelse. Snarere må en vel kunne si at den utnyttet situasjonen til egen fordel ved overfor de tyske myndigheter å påberope seg faren for nedsatt produksjon hvis arbeidsgivernes krav ikke ble imøtekommet. Mot dette kunne NS-folkene i LO's ledelse bare sette sin partitilknytning og den støtte en eventuell kunne få fra Quisling.

På den annen side var Quisling opptatt av spørsmål som på lengere sikt naturligvis måtte forekomme ham mere betydningsfulle, dette å sikre Norges stilling i et fremtidig europeisk samarbeide gjennom en formell fredslutning med Tyskland og opprettelsen av en europeisk samarbeidsavtale. Han fant å måtte sette hele sin posisjon inn på dette område og kunne derfor ikke svekke sin stilling ved alfor sterkt å gå inn for spørsmål som måtte fortone seg upopulære sett fra et europeisk samarbeidsstandpunkt.

I det små og i forhandlinger om arbeidsvilkår og arbeidstvister lykkedes det imidlertid likevel for LO i stor utstrekning å forsvare arbeidernes interesser. Først i 1944 kom det igjen til mere dramatiske og avgjørende begivenheter.

Det var i første rekke forholdene på tyske arbeidsplasser hvor en stor del av dem som var skrevet ut til arbeidsinnsats var beskjefteget, som nå fortonet seg som det avgjørende spørsmål, sammen med situasjonen i det hele tatt for de lavest lønnede arbeidere.

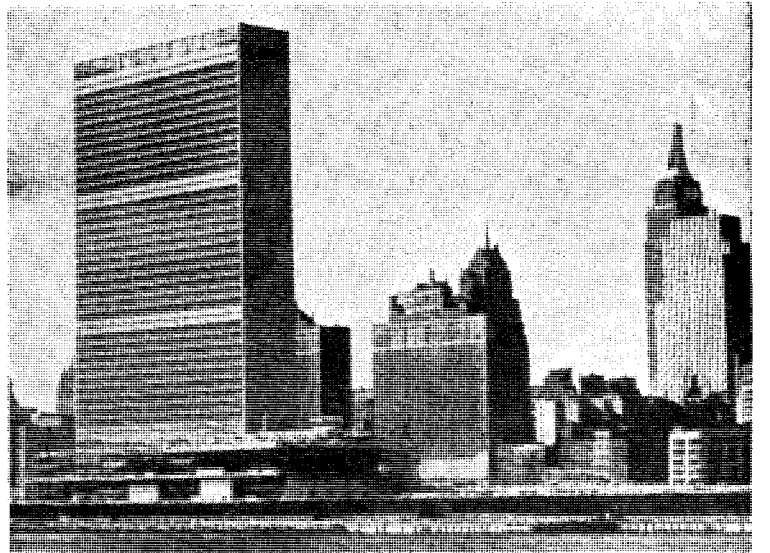
Til å varetta de norske arbeideres interesser på de tyske arbeidsplasser var det opprettet et eget organ, Norsk Frontføring, som fikk særlig stor betydning fordi den ble ledet av den norske offiser Jørgen Bakke, som hadde SS-Sturmabführers grad etter innsats på østfronten. Under disse omstendigheter hadde han en viss autoritet, som han også uten betenkning brukte til fordel for de norske arbeidere. Imidlertid rakk heller ikke den til når det gjaldt avgjørende spørsmål, og forholdene ble til slutt så uholdbare at noe måtte gjøres. I begynnelsen av 1944 ble det i den sammenheng søkt kontakt mellom Norsk Frontføring, LO og etpar tilgrensende organisasjoner, og det ble arrangert et hemmelig møte for å drøfte hva som kunne gjøres. På møtet ble det reist meget sterk kritikk mot forholdene og den tyske politikk på dette område, bl. a. når det gjaldt lønninger, arbeidsforhold, brakkeforhold, den automatiske forlengelse av arbeidsplikten, kosten, systemet med å holde syke arbeidere tilbake inntil de ble erstattet med andre, permisjonsnektelser osv.

Det ble tatt opp et stenografisk ref. av forhandlingene

Forts. side 3

FN's rolle i den røde verdensrevolusjon

Interessante synspunkter i australsk avis

FN's hovedkvarter i New York

Som et supplement til endel artikler, blant annet av O. K. i **FOLK OG LAND**, bringer vi her en interessant artikkel av Eric D. Butler, sakset i den australske avis «The New Times», Melbourne:

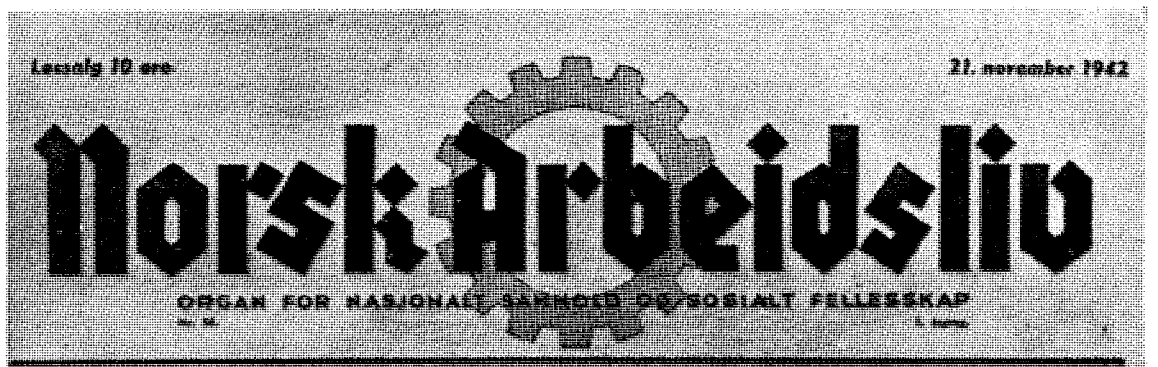
Stillingen i Kongo er et mønstereksempel på den alminnelige oppløsning i verden. Her er ingen tvil lenger mulig om FN's rolle innen rammen av den røde verdensrevolusjon. Lumumbas forberedelser var ikke ledet av andre tanker enn å kunne utvikle en virkelig og fullkommen maktposisjon. Denne innfødte demagog viste bare et streif av toleranse inntil han mente å ha sceporet fast i sin hånd. FN's aksjoner var de som både verdenskommunismen og den internasjonale finansmakt begge ønsket, en fellespolitikk med utsjaltning av den belgiske innflydelse i Kongo, for å oppnå en reorganisering av denne del av Afrika til fordel for en verdensordningsplan.

Det er idag klart at ennulenge før Kongos «uavhengighet» ble forkynt, fantes det en nøyaktig plan til å fordri-

ve belgierne fra landet. FN var verktøyet til oppnåelse av det. Den innsatte Lumumba i sentralregjeringen trass i motstand fra Katanga. Denne nye form for erobringpolitikk fikk i FN understøttelse både av kommunistene og av USA, og ingen kan bestride at det her forelå et klart tilfelle av samarbeide mellom kommunismen og verdenskapitalen. En kan ellers bare ta til etterretning at dette samarbeide med hensyn til Kongo intet nytt betyr og at dette bare fant sin fortsettelse innen FN.

FN's historie lar ingen tvil tilbake om at denne organisasjon ble stiftet for i fremtiden å hjelpe den internasjonale kommunisme et stort skritt videre mot verdenspolitistaten. Man kan bare forsøke å finne et eneste eksempel på at FN har forhindret eller avverget en

Forts. side 6

LO's kommissariske leder
Odd Fossum

Revisjon av oppgjøret

Dette er idag den største oppgave for det norske samfund. For en tid siden ble det lansert en plan her i landet, den gikk ut på å gi etter i noen grad på begge sider. Så kunne vi en gang bli ferdige med dette oppgjøret. Hensikten var utmerket. Slik det nå går brenner det en ild i det norske samfund, den slukker ikke før noe effektivt blir gjort fra myndighetenes side.

Myndigheter og aviser tror at når det hele går så stille og pyntelig for seg, skal det hele gli over eftersom årene går. Sakene ligger imidlertid ikke slik an. Forholdet er at det idag i de fleste familier i landet lever et håp og et absolutt krav om revisjon. Stillingen er ikke slik den synes å være på overflaten.

Det vet nok også myndighetene, statsmakten, juristene og jeg tar med presteskaper. Men disse har jo maktens midler og bruker dem hensynsløst. Stadig driver de sin hets, svært ofte på løgnaktig grunnlag, og ved sensur i aviser og radio søker en å holde det gående. Den store folkemasse blir naturligvis påvirket og ensrettet.

Det første jeg tenkte da professor Castberg skulle tale om rettsoppgjøret i kringkastingen var at de som trekker i trådene vel fant det nødvendig å lage en bølgedemper. Denne gang var han uheldig. De fleste satt igjen med inntrykket av et uholdbart rettsoppgjør i sinnet.

Selvfølgelig forstår de styrende det uholdbare og brutale i rettsoppgjøret. Men så gjelder det å berge prestisjen. Ja, hva gjør man ikke for prestisjen! Jeg talte for en tid siden med et par stortingsmenn. Begge var enige om den begåtte urett. Men, det ville være vanskelig å få gjennomført en revisjon, da det gjaldt å berge prestisjen for partier og enkeltpersoner. Vi har ingen grunn til å ta slike prestisjehensyn til stortingsmenn eller andre.

Nei, vi kan ikke gå med på noen revisjon på et mildere plan. Vi er urett behandlet (mishandlet) og krever å bli behandlet på fullt rettfærdig basis og ikke på et uholdbart postulat fra statsmyndighetene.

Det uholdbare i rettsoppgjøret er vel nå så dokumentert at det ikke er til å komme forbi, og ikke må det lenger lykkes for myndighetene å dekke seg bak hetsen og løgnen i aviser, radio og film. De som har forbrutt seg får ta sin straff, og de som er uten skyld må gå fri og få erstatning.

Det må nå bli slutt på humbugen!

Det har flytt så meget blod etter krigen at selv de mest blodtørstige burde være tilfredsstillt.

Jeg må stadig undres over at den norske kirke ikke vil ta affære. Prester og biskoper, hvor er de? Nå ved juletider har kjærlighetens evangelium lydt fra alle prekestoler. De gjør Bibelens ord om til talemåter. Enn om de brukte disse ord i praktisk gjerning! Her har vi titusener norske statsborgere som vitterlig er høyst forurettet. Det er til evidens dokumentert. Men prestene later som de ikke vet det. Og mange av dem er endog med på den hets som stadig foregår. Lenge etter utstått straff drives fra enkeltpersoner, også prester, en hevn- og forfølgelsesvirksomhet. Kan slikt være kristelig?

En må bli forarget over all den urett vi er utsatt for. Hundretusener gikk frivillig på tyskerarbeide og tjente store penger. Men reagerte politikerne på dette? Langt ifra. Nei en stor del av disse folk sitter idag som lensmenn og ordførere og i andre betrodde stillinger. De er med som dommere i herredsretter, byretter og lagmannsretter og de dømte NS-folk hvis ferd fra dag til dag var helt uklanderlig.

Storparten av oss NS-folk var hedersfolk, som ville det beste for land og folk. Hva vilde de ledende etter okkupasjonen? Jo, da gjaldt det å skade sine medmennesker, flå dem for alt de eiet og kaste dem i fengsel - staute, greie mennesker som intet ondt ville gjøre, tvertimot.

Jeg undres mange ganger over bøndene, at de ikke tar skarpt til orde mot det tyranni som drives. Men alle skal jo passe sine bein. Det gjelder å stelle seg bra med dem som har makten. Og hvor mange var selv skyldfri? Det var noe som het svartehandel - tyskerhandel.

Idag snakkes og skrives det om Kongo og Sør-Afrika. Vi har visst ikke stort vi skulle sagt her i landet, uten sammenligning forøvrig.

La oss få et reall, menneskelig oppgjør, så det kan bli ro i dette land.

Bj. Rokseth.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Okkupasjonspatriot er søtti

Norsk Arbeidsgiverforenings direktør under okkupasjonen Christian Erlandsen har fylt 70 år og er blitt behørig hyllet i dagspressen. Det er ikke nødvendig og heller ikke mulig for oss å slutte oss til denne hyldest. I så henseende er det nok å henvise til de artikler Siegfried har skrevet i dette blad om Arbeidsgiverforeningens og direktørens forhold. Han hevder som kjent at direktøren og hans Arbeidsgiverforening i sin faglige kamp mot LO under okkupasjonen støttet seg på den tyske okkupasjonsmakt, mens LO støttet seg på Nasjonal Samling.

På bakgrunn av dette er det nesten komisk å lese hva Arbeidsgiverforeningen skriver i sin femtiårsbok, og som Morgenbladet nå gjengir til berømmelse for Libertasmannen:

«Den som traff de avgjørende beslutninger i de skarpe stridigheter med de tyske og de nazistiske myndigheter, satte ikke bare personlig sin frihet på spill, men hans avgjørelser kunne også ha fått drastiske følger for dem han representerte».

Det siktes kanskje her til at hele det norske næringsliv arbeidet trofast for den tyske okkupasjonsmakt, at dets ledende menn stormet inn i Deutsche Handelskammer in Norwegen, og at de drastiske følger bestod i en velfylt pengepeng, mens arbeiderne, som ikke hadde noen tysk proteksjon og som ikke var med i noe handelskammer, måtte betale gildet, bortsett da fra de som frivillig arbeidet på de tyske anlegg.

Men la oss sitere videre:

«Han kunne også gjøre regnskap for begivenhetene under okkupasjonsårene, uten at det hevet seg en kritisk røst. Han kom derfor med full honnør fra sin ledelse av Arbeidsgiverforeningen i kanskje de vanskeligste år som denne institusjon har opplevet».

Akja! Morgenbladet utdyper for egen regning hvorledes dette mirakel skjedde:

«Det var derfor mange tunge avgjørelser å ta for den ledende mann i Arbeidsgiverforeningens administrasjon i de mange stridsspørsmål hvor de nasjonale interesser forlangte en fast holdning», heter det videre. Men det gikk, han klarer det — og etter frigjøringen fikk Christian Erlandsen full tilslutning og godkjennelse av NAF's organer for hvordan han — unnskyld uttrykket — hadde driblet og tacklet sin organisasjon og dermed norsk arbeidsliv gjennom de vanskeligste år».

G. Hovde:

Taukar omkring eit vende

Det tør nok være delte meninger om riktigheten av det syn Hovde her gjør seg til talsmann for, men det er iallfall interessante og originale betraktninger som det er vel verd å gjøre seg kjent med.

Etter at Morgenpostsaka no er avgjort, kan det vera på sin plass med nokre historisk-sosiologiske tankar om det som må ligge bak alle desse sakene som vi har vore vel-signa med dei siste femtan åra. Og so må det ha skjedd noko i den siste tida som dei to saksøkte herrane ikkje har vore merksame på, ellers hadde dei ikkje slept seg so langt utpå.

Men for å få den rette forståinga av emnet må vi sjå tilbake på den åndelege og sosiale utvikling i Europa dei siste to hundrad åra. Den franske revolusjon kom som ei utlading av ei hundreårig opplading av harme hos tredjestandet mot dei to privilegerte stand: dei klerikale og adelen.

So lenge tredjestandet stod i kampstilling til makthavarane so identifiserte dei seg med folket, men so snart maktkampen var over visa det seg store motsetnader der.

Men frå tida etter julirevolusjonen fekk namnet på tredjestandet, borgarane eller bursjoasiet eit anna innhald enn før. Tredjestandet betydde ikkje folket lenger i motsetning til dei privilegerte standa. Frå no av var det ei klart avgrensa deil av folket, ei klasse.

Gjennom heile det nittande hundreåret følte bursjoasiet seg som bæraren av den høgare kultur og meinte seg å vera det naturlege organ for all politisk innsikt. Dei meinte å forstå seg på alle tidas krav og ønskemål og dei diskutera i alle forum, og forsøkte å imøtekoma alle krav so langt det berre passa dei sjølve. Dei visste å halda seg framme og vise seg som dei som kunne føre alle samfunnssaker til ei lukkeleg løysing. Dei såg seg istand til å avsjå tid til dei offentlege pliktene som vart nødvendig i den samfunnsform som no utvikla seg og som dei hylla fordi ho passa dei fortrefteleg, nemleg det middelbare demokrati og det lokale sjølvstyret. Dei hadde ein fin teft for kvar vinden bles og korleis han ville snu. Det var sanneleg ikkje der bursjoasiet hadde ordna opp at plebeiarane hadde dei beste sjangser. Rett nok var det opprør

Christian Erlandsen er da også siden 1952 Ridder av St. Olavs Orden, hvor han er kommet i godt og meget patriotisk selskap. av og til, og tilløp til revolu-

sjoner. I 1848 tok plebeiarane makta i Paris ei kort tid og jaga borgarkongen Ludvig Philip frå truna. Men plebeiarane kan ikkje halda på makta utan gjennom eit direkte demokrati eller ved diktatur. Og so snart den nye forfatninga var eit faktum kom bursjoasiet på plass att, tok makta og innsette sine egne i stillingana att. Men i Paris hende det bursjoasiet for fyrste gong og at det vart styrt av ein av sine egne. Det var Napoleon den tredje som nok kom til å stø seg på plebeiarane for å halda på makta, men som hadde sit ut-spring og fann si hjelp til å gjennomføra kuppet i heilt andre krinsar. Denne revolusjon kom ikkje til å skada bursjoasiets økonomiske stilling men tvert imot skaffe dei økonomiske fordelar, men Napoleon såra dei djupt i dei- ra sjølvkjensle og æreskjensle ved å vise at makta kunne grunnast på plebeiarane, og det kom til eit dødsens fiendskap millom keisaren og dei, noko som bae kom til å betale dyrt for med di det kom til å maktstela keisardømmet og dermed Frankrikes makt utetter.

Heile maktstillinga til Napoleon den tredje var hol og undergraven til slutt endå det økonomiske livet blomstra som aldri før. Bursjoasiet var nemleg til stades over alt, i administrasjon og forvaltning, i skulestell og læreverk, i bank og kreditvesen, i handel og fabrikkverksemd. I mange av dei nemnde områder hadde dei monopolstilling på grunn av at det berre var bursjoa som hadde den naudsynnte fagkunnskapen. Og det skulle andre krefter til for å likvidere dei og trolle fram nye forarar enn ein Napoleon den tredje.

« urts. side 6

Det er ilde

at så mange er sendrektige med innbetaling av bladpengene. Det er vår evige sorg hvert år dette at vi stadig må ta folk ut og inn av abonnementslistene. Ekstra utgifter påfører det oss også. Det burde være en selvfølge at bladpengene til FOLK OG LAND som til alle andre aviser betales forskuddsvis uten uavlatelig mas.

Dessverre gjelder denne vår klagesang også mange ellers så grønne trer i vår kamp mot uretten, folk som både er interessert og offervillige. Men så er det dette med tiltaket da!

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Nydemokratiets sorte ofre

Aftenpostens Bonn-korrespondent Bjørn Heimar, som vi har hatt den tvilsomme fornøyelse å nevne en rekke ganger i forbindelse med bladets uopphørlige og ubegavede tyskerhets, finner som ordtakets blinde høne imellom et korn. Riktignok er han selv ute av stand til å fordøye det han finner, men det kan jo hende andre kan gjøre seg nytte av det.

I en lang og kjedelig Løberg-kronikk-serie om «tyske lærebøker» siterer han — tydeligvis uten å forstå at det nettopp er folk av hans kaliber det siktes til, følgende linjer av en tysk lærebok han finner rosverdig: «Fortielse er praktisk talt det samme som historieforfalskning og det kan aldri vokse noe godt på et falsk grunnlag. Det gode kan bare utvikle seg fra en vilje til sanhet».

For det er sikkert og visst, at er det noe etterkrigstidens nydemokratiske verden mangler, så er det viljen til sannhet. Og er det noe som særpreger den, så er det den fortielse om faktiske forhold og urokkelige kjennsgjerninger som læreboken setter i klasse med historieforfalskning.

Vi har så ofte i dette blad påvist hvorledes Norges historie er forfalsket, hvorledes denne historieforfalskning er autorisert i lærebøker, aviser og kringkasting, og hvorledes hele landet er blitt så fullt av løgn at den ene slår den annen ihjel.

Men, det var ikke akkurat dette vi tenkte på idag. Vi tenkte på all den hån og all den latter de gode nydemokrater har hatt tilovers for Adolf Hitlers forsøk på å redde Europa gjennom en overenskomst med England. Vi tenker på hvorledes de formelig hylte av latter over Hitlers forslag til England før krigen brøt løs om fred og allianse til forsvaret blant annet av det britiske kolonirike.

Og naturligvis må en le av slikt idag. For nå er jo dette kolonirike gått dit peppern gror. Churchill vant sin krig og tapte riket. Koloniene måtte ofres på nydemokratiets alter. Og så er da frihetens dag opprunden for blant annet de svarte i Afrika. Vi leser om resultatet og velsignelsen for barn og voksne, for svarte og for hvite, hver eneste dag i de nydemokratiske dagsaviser med sine innsamlingslister for nydemokratiets sorte ofre.

På fruktene skal treet kjennes, heter det jo. Og fruktene i Kongo er i sannhet bitre. Så bitre at en og annen nydemokratisk følgesmann av de store demagoger kanskje kan bli betenkt.

Når Kongo idag herjes av mord og kannibalisme, av grusomheter og av sult, så er grunnen ganske enkelt den at disse hel — og halvville sorte — selvom noen av dem har ervervet en tynn ferniss av hvit sivilisasjon — ikke kan prestere noen annen form for styre. Slik styrte de seg selv før de hvite kom også.

For midt i alt det sentimentale nydemokratiske snakk om frigjøring av de farvede fra kolonialismens åk, skal en huske på at medaljen også har en annen side. Kolonialismen var ikke bare utbytting og utnyttelse, den var også fred og sikkerhet for de farvede enkeltmennesker, den var befrielsen fra kannibalisme, fra grufulle ritualmord, fra sultedøden. De hvite har såvisst ikke bare syndet mot de farvede, selvom de måtte bruke hårde midler for å holde barbariet i age. Noe FN undlater å gjøre idag.

Vi er naturligvis de siste til å motsette oss norsk hjelp til de ulykkelige sorte ofre for nydemokratiet. Vi synes det er grufullt at små barn og primitive voksne skal lide for den russisk-amerikanske kappestrid om hvem som skal overta koloniboet etter at slagordene har gjort ende på

Kampen om tyskerpengene

Det volder store hodebry å fordele tyskerpengene til alle okkupasjonspatriotene. Nå er det ankeutvalget som skal kontrollere byråsjefens disposisjoner, og diskusjonens bølger går høyt. For de pinlige kjennsgjerninger er jo at alle de mange som plutselig ble stormpatrioter og «gode nordmenn» da det var åpenbart for enhver at tyskerne ville tape krigen, hadde en noe tvilsom «fortid». Og hva så med betalingen for patriotismen? Forløpig har ankeutvalget gitt erstatning til en «lensmann som ble fradømt sin stilling etter krigen», og det er naturligvis litt forbløffende. Men, som det spesielle patriotorganet Verdens Gang sier, så er «de vanskeligste sakene der hvor «grovt uverdige forhold» er kommet inn i bildet. Og de fem sakene hvor Ankeutvalget har gått mot Fordelingsstyret hører nettopp under denne kategorien». Et annet vanskelig problem er «krav om erstatning fra folk som under krigen ble dømt for kriminelle handlinger av tyskerne. Ofte er det en meget komplisert sak å finne ut om vedkommende har begått tyverier fra tyskerne for egen vinnings skyld eller om det har vært sabotasje».

Akkja, det er sikkert like vanskelig som å avgjøre hvorvidt tyveriene fra NS-folk skjedde for egen vinnings skyld eller av patriotisme.

den gamle ordning. Vi tenker også med stolthet på at det var Vidkun Quisling som i sin tid gikk i spissen med personlig innsats i verdens mest gigantiske hjelpearbeid dengang andre demagoger hadde bragt elendighet over menneskene i Ukraina og andre steder.

Men - når en, samtidig med at appellen om hjelp går ut til hvert menneske i Norge, blir forevist i fjernsyn hvorledes den sorte «president» Kasavubu i stor selvtillfredshet og med megen pomp og prakt kommer kjørende i det største dollarglis vi noensinne har sett for å innsette ser sjanten Mobutu til «general», så synes vi humbugen går over alle grenser.

Hva gjør FN med sin hær på 20 000 mann i Kongo når en ikke engang kan sette disse luksusglade svarte konkurrenter om makten og æren på plass, eller kanskje aller helst i bur?

Det kunne sikkert bli adskillige baller med tørfisk av

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Fortsatt medlemsfortegnelse:
Titlestad & Hauger, Schiffsfarben-, Kohlen-, Lederagenturen, Prinsens gt. 2, Oslo.
O. M. Titlestad & Sønn, Verschrottung, Fjøsangervn. 52, Bergen.
Tobaksfabrikernes Landsforening av 1901, Rådhusgt. 25, Oslo.
Aktieselskabet Tofte Cellulosefabrik, Jernbanetorget 2, Oslo.
Tønsberg Jernindustri, Tøns-

berg.
Torkildsens Rederi, Øvre Allé 5, Trondheim.
Hans Torp, Agenturgeschäft, Akersgt. 8, Oslo.
Torp Brugs Aktieselskab, Papier- u. Cellulosefabrik, Billet pr. Fredrikstad.
Torpedofabrikken, Horten.
A/S Tørrkopi, Norsk Ozalid Papirfabrik & Lyskopianstalt, Munkedamsvn. 35, Oslo.

Politikk - Partipolitikk

Politikk er læren om hvorledes samfunnet bør innrettes for at flest mulig mennesker skal ha det best mulig.

Politikk i parlamentarisk forstand er læren om hvorledes partiet bør legge an sin propaganda for at det skal samle flest mulig velgere.

Politikk er altså ikke det samme som Partipolitikk.

Partipolitikken bygger i Vesten på parlamentarismen. Uten parlamentarisme ingen partier og uten partier intet demokrati mener man — selv om dette ikke sies.

I en rekke foredrag i N. R. K.: «Streiflys i demokratiet» har vi fått høre hva et demokrati kan bestå av. Vi har hørt mange slike foredrag og vi kunne ha fått mange, mange fler. Folk er like kloke. Man kan ikke vite hva noe er ved å høre en del av dets egenskaper. Det belærende er å se hvorledes parlamentarismen, vårt demokrati og partipolitikk virker idag. — Jeg synes det blir mer taktikk enn Politikk. — «Skjevheter ved vårt demokrati burde være neste foredragsrekke.

Siste landsmøte i Unge Høyre fattet en enstemmig resolusjon: Spania må ikke med i NATO. Jeg har i min ungdom også tilhørt de unge i Høyre. Jeg tror neppe at det var mange på dette møte som trodde at deres enstemmige resolusjon i det hele tatt ble referert i NATO's generalstab som idag har den oppgave å forsvare Europa. Men taktisk var det visst flott. De gamle i Høyre tidde og selv Dagbladet skrøt av de fremmelige.

Jeg som i vår parlamentarisme idag ser den strake vei bort fra vårt demokrati og inn i Østens demokrati ser på Spania rent strategisk. For forsvaret av Norge, av Europa trenger vi Spania. Spørsmålet er om Spania lar

den luksus vi så hos de styrende sorte herrer. Og FN bør sørge for at luksusen realiseres snarest mulig. Utbyttet kan kanskje med hell overføres til den meget nydemokratiske Aftenpostens innsamlingsliste til fordel for det samme nydemokratiske sorte

seg bevege til å bli med i NATO eller om landet fortsatt vil være nøytralt og stole på en traktat med Sovjet. Russiske baser i Spania vil ikke være ufarlige. Men så langt driver altså partipolitikken forstandige mennesker — selv folk i Høyre.

Malta må England gi sin frihet. Gibraltar er antagelig den nøkkel England i disse dager må gi tilbake til Spania for å få landet til å slutte seg til NATO

Siden jeg sist skrev i bladet vårt er altså toppmøtene torpedert, nedrustningskonferansene er gått samme vei. Tilbake står FN. FN's skjebne skal det ikke stort framsyn til å forutse. — J. B.

Arbeiderpartiets pensjonsordning

Naturligvis må vi alle sammen protestere mot den pensjonsordning til fordel for Arbeiderpartiets LO-avdeling som er bebudet i forbindelse med årets tariffoppgjør. Det er vel og bra dette at de to parter lager en slik «privat» ordning, men selv den uintelligente velgermasse i Norge vil forstå hvor «privat» den er, når leveomkostningene naturligvis automatisk stiger. Rent bortsett fra at «staten» skal administrere det hele og innskuddene være skattefrie.

Alt dette betyr at i virkeligheten må hele folket være med på å betale pensjonene for det LO som idag er en filial av Arbeiderpartiet. Under normale forhold og med en opposisjon som våget å synte ut, ville en kalt dette grov korrupsjon.

Skal det lages en slik pensjonsordning i Norge, og det finner vi høyst påkrevet, så må det bli en pensjon for det hele folk, ikke bare for Arbeiderpartiets utvalgte. Og det kan enklest gjøres ved å utvide den vanlige alderspensjonering slik at det blir en virkelig alderspensjonering og ikke fattigunderstøttelse.

Her ligger statens oppgave og ikke i svindel med favorisering av visse grupper som stemmer på Arbeiderpartiet.

Og skam få Arbeidsgiverforeningen som medvirker til denne partipolitiske svindel!

BAK KULISSENE:

Frankrikes sammenbrudd

Fangen marokkaner. Franskmen nene hadde titusener av farvede soldater

Ministrene drøfter

II.

Nå taler Prouvost, som nylig er blitt informasjonsminister. «Hvilken løsning foreslår herrerne Reynaud og Campinchi? Regjeringen skal først trekke seg tilbake til og forsvare Bretagne. Men den regner med en ny flukt derfra — enten til en koloni eller til utlandet. Jeg må åpent si at jeg vegrer meg for å bli emigrant. En må forøvrig helt objektivt se på hvilken situasjon da ville inntre. Tror dere ikke at Frankrike meget snart ville bli trett av å la seg regjere fra utlandet? Frykter dere ikke for at landet da ville velge seg ny regjering, noe som er helt legalt — og når denne regjering uttaler seg mot dere, mine herrer, — hva så? Da opplever Frankrike ikke bare invasjon og nederlag, men det verste av alt: borgerkrigen!»

Ordene gjør inntrykk, og beveget fortsetter Prouvost: «Vi har altfor lenge stått under innflytelse fra utlandet! Nei, vi vil ikke søke asyl i utlandet! Vi må finne løsningen i selve Frankrike!»

Dette er et avgjort angrep på Reynaud og hans Englandspolitik — noen dage til og det vil være de fleste franske politikeres mening — men ennå er det for tidlig, ennå behersker «de harde» som har utlevert seg til England og som ikke lenger kan finne seg tilrette uten England, ministerrådet.

Delbos springer opp og sier heftig: «Informasjonsministerens forslag kommer absolutt ikke i betraktning! Vi må fortsette kampen. For min skyld kan regjeringen gjerne dra til Algier hvis det er nødvendig, men vi må ikke gi etter. Frankrike har bundet seg til England og må holde sine forpliktelser!»

Nå er øyeblikket kommet da Reynaud mener å kunne avslutte diskusjonen til sin fordel. «Vi vil fortsette kampen for enhver pris», sier Reynaud, om det skal skje i Algier eller i Bretagne får stå hen — selv er jeg stemt for Bretagne. Men før vi avgjør det, må vi snakke med Churchill om det. Jeg regner med å treffe ham i morgen ettermiddag i Nantes!» Taushet, Fremdeles utøver Reynauds energiske og bryske opp-

treden sin makt — men så tar Chautemps ordet, annen vicepresident, mannen som en gang ble styrtet på grunn av Stavisky-skandalen, den evig ubesluttsomme, som holder med alle. Han har gjennomskuet Reynauds hensikt — at han ganske alene skal underhandle med Churchill slik at de under fire øyne kan avgjøre Frankrikes skjebne —.

«Vi ber om at Churchill må komme hit til oss», sier han forbintlig som alltid. «Vi må selv klarlegge for ham landets og hærens tragiske situasjon!»

Dette forslag stemmer alle for, og alle er glad for at det ikke er truffet noen endelig beslutning. Reynaud må bøye seg for denne enstemmighet. «Jeg skal ringe opp til Churchill og be ham komme tid Tours så hurtig som mulig for å være til stede i ministerrådet, sier han til avslutning.

Herrerne reiser seg. Klokken er blitt elleve aften. Men general Weygand fjerner seg ikke uten forbitrelse og også marskalk Pétain er full av misnøye, for som de eneste tenker disse to på hva dette vedtak, eller rettere denne utsettelse av et vedtak vil koste hæren av ofre.

Komtessens telegram

12. juni 1940. En bil raser gjennom sommerkvelden fra slottet Chissay. En ung dame styrer den — det er komtesse de Portes, Reynauds elskede, for hvis skyld han hadde lad seg skille fra sin hustru og som i dette siste år hadde jaget ham frem på den lykksalige vei som en ond demon, drevet av ærgjerrighet og av lyst til farlig spill. Nå kjører hun i vill fart fra slottet Chissey ved Tours, hvor hun bor sammen med Reynaud, til slottet Candé hvor den amerikanske ambassade holder til. Som vanlig har Reynaud fortalt henne hvorledes den politiske og militære situasjon er, og denne kvinne som er henfallen til det ekstravagante og eventyrlige, har fått den forestilling at hun er utsett til å redde Frankrike og dermed også ministerpresident Paul Reynaud fra den største fare.

Vognen stanser foran slottet, komtesse styrter ut av bilen, hun spør etter den amerikanske sendemann — men han er der ikke, han har kjørt til den franske president. I øyeblikket er der bare en ung attaché til stede.

«Jeg må snakke med ham», sier komtesse de Portes og så blir hun ført til ham.

De er kjent fra Paris, men før den unge diplomat rekker å hilse på henne, styrter den opphissede dame allerede mot ham. «De må redde Frankrike, De må redde Reynaud, De må redde Europa!» skriker hun, og attachéen har følelse av å snakke med en vanvittig

Kampen om Én verden fører til Ingen verden

Materialismen kan aldri seire over den guddommelige vilje

I en tale på tiårsdagen for NS stiftelse sier Quisling:

«Således forberedes overgangen til en ny verdensperiode i hvilken verdensmakter danner seg og holder oppgjør med hverandre. Samtidig vokser fram nye store makter utenfor Europa i Amerika og Østen.

At det 20. århundres dominerende tendens i utenrikspolitikken er organiseringen av slike verdensmakter, deres innbyrdes kamp om eksistens og livsrom for sine folk og deres sluttelige konstituering og innordning i en ny verdensordning, kan det ingen tvil være om».

Disse tanker skrevet av Quisling for nesten 20 år siden, begynner i dag å ta form og virkeliggjøres.

Vi har som før påvist i dag tre store maktsentrer, et i New York, et i Moskva og et i Peking. Det er tydelig å se at verdensviljen vil ha frem 3 store verdensrikter. Det uheldige er bare at alle disse maktsentrer er fylt av et fornek-

tendende prinsipp, som vil føre til verdens ruin, hvis ikke prinsippene endres.

Alle tre sentrer bygger på materialismen som grunnprinsipp.

Både FN-sentret i New York, Moskvasentret og Peking-sentret bygger på mennesket som Universets eneste åndelige makt, og på materialismen som høyeste prinsipp. Av denne materialisme følger som logisk konsekvens benektelse av menneskenes forskjellige verd, benektelse av ulikhet i rase, sprog, farve, osv.

Alle tre sentrer har også den fortvilede idé om «En verden».

F. N. vil ha én verden bygget opp med New York som sentrum, «for fra New York skal lov utgå», og «mennesketens ord» fra FN.

Men det samme mener (Forts. s. 7)

Blant meningsfeller: marineminister Champinchi omfavner en av sine partikamerater

Dette er mere økonomisk enn elektrisk avstemning («Europe-Afrique»)

Knut Sollid:

Mere om historieforfalskning

I forrige artikkel viste jeg eksempel på herrerne Øveraas og Midtgaards «historieskrivning». Det er heldigvis tegn som tyder på at denslags forfattere ganske snart har sett sine beste dager. Aftenposten skrev således for en tid siden:

«Det er vanskelig å fortelle den historiske sannhet om begivenheter som man selv har levet med i. Vi må finne frem til de folk og de metoder som gjør det mulig å gi den historiske sannhet en mindre trang fødsel enn den nu har».

Når bladet skriver at det er vanskelig, så menes naturligvis at det er vanskelig for folk som er mindre nøyeregnende i sin omgang med sannheten.

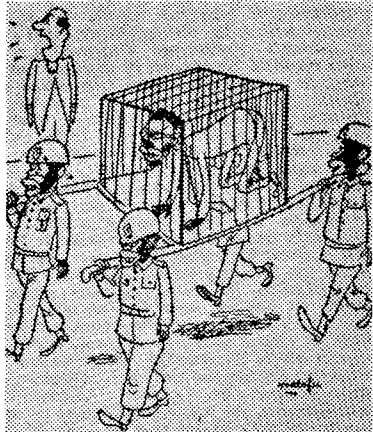
La oss også se på et par eksempler fra verdenshistorien.

De litt eldre vil huske fra krigen 1914—18 hvordan det gikk de villeste rykter om tyskernes angivelig umenneskelige grusomheter i Belgia. Om-sider ble imidlertid denne løgnpropaganda avsløret. Men en annen sak fra denne krigen var mere seiglivet. Det var påstanden om at tyskerne, med keiser Wilhelm i spissen, var skyld i at krigen brøt ut. Men heller ikke denne påstand har latt seg opprettholde.

I Aftenposten for 3. oktober 1960 finnes en kronikk av englenderen dr. T. K. Derry om den engelske bok «Voldets Epoke». Der skrives: «Tross all propaganda under og etter krigen er det ikke historiens dom at fiendtlighetene var et resultat av en planmessig, krigersk strategi fra det tyske keiserrikets side». Altså var det motparten som satte igang krigen.

Men hva nu med den siste verdenskrig? Blir historiens dom der også anderledes enn de fleste nu helst vil tro, både når det gjelder grusomheter og krigsårsak?

Enn den spanske borgerkrig? Vi hørte den gang at kommunistene der nede ut-

Hans eksellense, representanten for Centralregjeringen i republikken Kongo

øvet de verste grusomheter og at Franco reddet Spania fra det kommunistiske diktatur. Nu synes imidlertid de toneangivende å hevde at Franco nedkjempet demokratiet.

Om opprøret i Etiopia skrev Dagbl.: «Haile Selassie kveiler opprøret i blod og råskap». Men så opplever vi at 14 svensker som er bosatt der nede sender protest hjem til Sverige fordi de svenske aviser har skrevet det samme som Dagbladet. Redselsskildringene savnet ethvert grunnlag.

Slik kunne man fortsette med eksempler på falske fremstillinger av historiske begivenheter. Hva skal man tro og ikke tro av alt som bringes til torvs?

I denne forbindelse er det også nærliggende å spørre: Er også skildringene av forholdene bak «jærnteppe» like lite pålitelige? Jeg vet ikke. Det er ikke lenger mulig å vite hva som er sannhet og hva som er løgn.

Med en liten omskrivning kan jeg si med Erlend Nikolaussøn: «Jeg bor for langt borte fra de store gryter til å kunne vite hva som syder i dem». Og de som burde vite bedre fører oss bak lyset med sine forfalskninger. Man kan ikke stole på dem.

Men det er grunn til å stille et spørsmål: Hva slags folk og hva slags krefter er

Konrad Sundlo:

Ta ikke 'fant' inn i slekten

Blodblending har alltid vært en kulturs undergang

I sin bok «Opprøret mot kulturen», skriver den amerikanske vitenskapsmann Lothrop Stoddard:

«Kulturen er et sammensatt begrep. Den fører med seg at det danner seg menneskelige samfunn som kjennetegnes ved politisk og sosial organisasjon, som behersker og utnytter naturkreftene og lemper seg etter det menneskeverk som på denne måten oppstår, som tilegner seg viten, forfinelse, kunst og vitenskaper, og som sist, men slett ikke minst er sammensatt av individer som er i stand til å holde dette kompliserte byggerverk vedlike og la det gå i arv til dyktige etterkommere. — Av de utallige menneskestammer er mange totalt gått til grunne. Menneskets spor er dekket med ruiner etter døde kulturer og vrimler av graver etter lovene folkeslag som ble revet for tidlig bort. — Alt dette skjer, fordi kulturen ikke er en årsak, men en virkning, nemlig av den menneskekraft som bærer den oppe. Kultur er således fundamentalt avhengig av rase. I et hvilken som helst folk vil kulturen komme nettopp så langt som vedkommende folk har evner til å høyne den —».

«Den biologiske forskning ser at kulturen i siste instans avhenger av sine menneskelige støtters kvalitet og denne beror igjen på arvelighet».

Lothrop Stoddard er med andre ord av samme oppfatning som den greske dikter Theognis av Megara som i det sjette århundrede før Kristus skrev:

«Vi prøver å skaffe oss sauer, esler og hingster av god stamme, og vi tror at godt vil føde godt. Likevel skyr ikke en bra mann å ekte et dårlig opphavs dårlige datter. Vær ikke forbauset over at vårt folks stamme er skjemet. For det gode holder på å blande seg med det dårlige!»

Dette er en naturlov som hvilken som helst norsk bonde har god greie på. Derfor går han også på utstillinger og fe-

det som står bak all denne skadelige historieskrivning? Her i landet vet vi så noenlunde hvem det er. Men i verden forøvrig? Og skyldes denne virksomhet planlagt ondskap eller skyldes det uvi-tenhet? Skulle det være uvi-tenhet som er årsaken, må jeg si med professoren: «Hvordan i all verden har det lykkes kandidaten å skaffe seg denne enestående mangel på kunnskap?»

«SS-divisjonenes personell bestod nesten utelukkende av nordiske typer».

sjå for å ta ut det beste til oppaling av gode dyr og hjem-på gården passer han nidkjært på at der ikke kommer «fant» inn i slekten.

De gamle grekere som i et antall av ca. 50 000 skapte verdens mest høytliggende kultur var klar over arvelighetens veldige betydning så de til og med utarbeidet en teori om raseforbedring ved utelukking av de dårligste anleggsgrupper og mangfoldiggjørelse av de fremragende. Det greske folk hadde en prosentvis meget stor gruppe individer som utmerket seg ved energi, evner, talent eller gave. Det var først da det greske (helleniske) folk sluttet med å frembringe disse fremragende individer at Athen sank ned

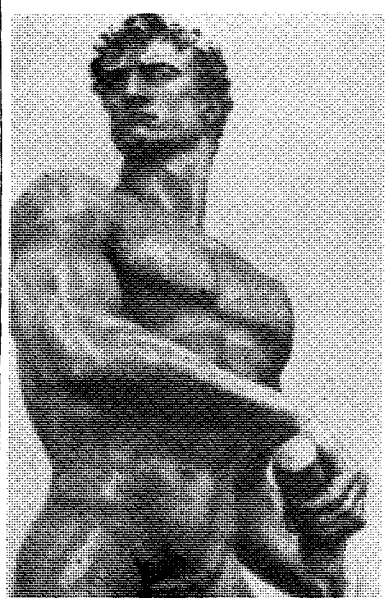
til betydningsløshet.

At dette er en logisk utvikling hevdes nå av både biologien og psykologien der begge påpeker at forstand er forutbestemt ved arvelighet, at individene er uhyre forskjellige med hensyn til åndsevner når de kommer til verden, at disse forskjellighet praktisk talt holder seg konstant hele livet igjennom og at disse ikke kan minskes av livsvilkår eller oppdragelse.

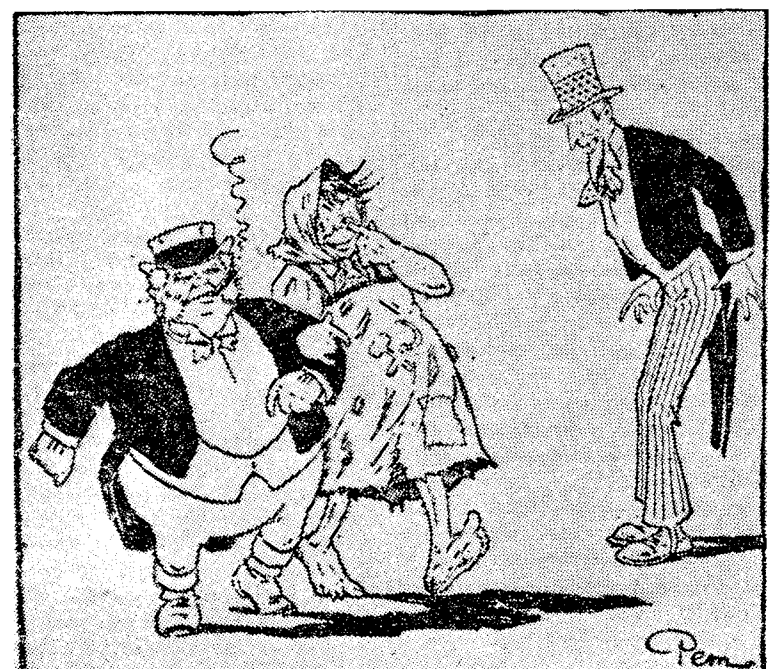
«Forstand er tankens forarbeidsevne», sier Lothrop Stoddard. «Kunnskaper er råstoff som fylles på denne tankens forarbeidsevne. Om kunnskapene opptas eller går tapt eller hva de brukes til, avhenger hovedsakelig av forstandens høyere eller lavere grad. Denne tankens forarbeidsevne — som fremgår av forstandsprøvene, kaller psykologene for «Forstandkvisienten» («F.K.») eller «Intelligenskvosienten» («I.Q.»)

Alt for lenge siden er de amerikanske biologer og sosiologer mer og mer kommet til den slutning:

- 1) At den gamle «innfødte» amerikanske stammen, fordelaktig tatt ut som den ble blant Nord-Europas raser, er det mest fremragende element i den amerikanske befolkning.
- 2) At seinere innvandrere fra Nord-Europa tiltross for at de stammer fra vesentlig same rasemateriale, i gjen-

«Kultur er således fundamentalt avhengig av rase»

Karikatur fra krigen som begynner å bli aktuell igjen: Det angelsaksiske kvinneideal

Knut Sollid.

(Forts. s. 7)

Tankar omkring eit vende

(Forts. fra side 2).

Bursjoasiet var nemleg den mest interessante, vakne og intelligente del av folket og sat inne med alle talantar, kunnskaper og all teknisk og økonomisk innsikt. Og gjennom dei liberale yrke stod dei i nær kontakt med alle praktiske spørsmål i tida, og dei stod i nær kontakt med den jamne mannen, mannen på gata, plebeien og kjende hans næraste problem. Han var nemleg kunden deira i forretningslivet.

Det er gjennom forretningslivet og dettes nære kontakt med alle befolkningslag at bursjoasiet har fått si overtyding om den enkeltes rett og verdi i seg sjølv. Tanken om naturrett og menneskjerettar har oppstått i nokre få kulturar, nemleg i handelsbyar med europeisk befolkning: oldtidens Athen og Rom. Tankane overvintra hos Romerkyrkjas lærde i millomaldere og kom fram i den offentlege debatt etter kvart som handelen vaks seg sterk og fri i Europa. Då kom ogso tankane om politisk sjølstende for dei umyndiggjorde standa opp og, men det demokratiet som no vaks fram var annarleis organisert enn dei tidlegare. Det var den germanske form for demokrati som no vaks fram, representasjonsdemokratiet. Og det var ei form som kunne passe bursjoasiet betre enn det direkte demokrati der dei lett vart fortrykte av den innskrenka anda og den rå makta til plebeierne. Men i dei valde forsamlingane til representasjonsdemokratiet fann dei att tonen, og um det kom med nokre plebeier der so var dei snart innfanga av bursjoasiets ånd og gjekk fint i span. Som han sa det ein bygdemann etter eit kommunevalg: «Me fekk då inn over halvparten vituge, og so fær ein vel tru at dei hine når dei har vorø på anstalten ei tid kjem til fornuft». Eller som ein engelsk parlamentarisk uttrykte det då han sa om arbeidarførarane i underhuset: «Først må vi dana herane våre». Dei måtte oppdragast til parlamentarisk i bursjoasiets ånd før dei kunne tenkje på å overta makta. Og folkeforsamlingane kom då og til å bestå nesten berre av bursjoafolk trass i at plebeierne var i fleirtal blant veljarane. Dei gjorde det i kraft av si dyktigheit og sine posisjonar. Dette gav bursjoasiet ei kolsviartru på representasjonsdemokratiet slik at alle folkeslag no skal velsignast med det: ville kanibalar og umodne steinalderfolk skal i den same prokrustusseng. - Røynsla viser imidlertid at

før det kan lukkast å innføre demokratiet må store delar av dei mest intelligente og tiltaksame av folket bli bursjoa.

Men denne tendensen hos bursjoasiet til å verta doktrinær har stundom ført til demokratiet fall trass i at dei har sikra hjartebarnet på alle vis. Men for å forstå alt som er medverkande her må vi atter attende til den rørsle som førde fram til den franske revolusjon.

Tankane der var at det var lovene som skulle styre land og rike. Og lovene dei skulle vera i samsvar med den rettskjensla som er nedlagt i kvar og ein av oss. Men det visa seg i praksis at det var vanskar med å få lovene til å styra land og rike, og so sa dei: Det er fleirtalet som skal bestemme. Fleirtalet skal velja deputerte til nasjonalforsamlingen og dei valde skal styre slik som folkeviljen vil det, det vil si slik fleirtalet i folket ønsker det.

Me skjønner at dette var noko heilt anna enn det første, for dermed gav dei opp å stole på at ålmenne, moralske prinsipp skulle vera rådande i styret. Det er nemleg ikkje om moral eller rett det spørst om no men om fleirtal, og den som kan meistre fleirtalet kan få til kva som helst.

Hitler var ingen motsetning til fleirtalsdemokratiet, men tvert imot den dyktigaste der, so dyktig at han tilslutt såg seg sterk nok til å hive alle dei andre representantane på dør.

Når demokratane no har rasa som dei har gjort dei siste femten åra so kan ein skyne dei, men det som skjedde var ikkje noko anna enn ei fylgjestreng utvikling av det prinsipp som dei framleis hyller og som Hitler og var eksponent for, nemleg at fleirtalet skulle vera avgjerande. Rett nok avskaffa Hitler det parlamentariske spelet, men dette spelet er ikkje det same som fleirtalsstyre, det er berre bursjoasiets yndlingsform. Hitler var ellers ein meister i alt slikt. Han var fleirtalsdemokratiet ektefødde søn, og han hadde si store sjangse i dette demokratiet fordi han beherska teknikken der fullkomment, først med di han kunne lytte til massenes ønsker og finne ord for det dei følte, og kunne skifte mening like fort som folkemengda kunne det slik at han alltid var i pakt med tida, og dertil kom ein eigenskap som han var rikare utstyrt med enn dei andre politikarane: han kunne beherske massene med sine talegaver. Det var slike eigenskapar som gjorde

at han våga det dei alle ønska å kunne gjera, men ikkje torde endå dei i enkelte tilfelle kunne ha makta det: nemleg både å ta makta og forandre konstitusjon etter eige hovud. Han våga det fordi han visste at han meistra massene og dermed kunne halda på makta. Var det kanskje ikkje folkeviljen han støtta seg på? Det var ikkje fåre for noko Ungarn der.

Ei doktrine som den vårt demokrati hyller som godtar fleirtalets avgjersle i alle spørsmål må nødvendigvis føre til eit eller anna slag fleirtalsdiktatur til slutt trass i alle slags forsikrings og assuranse åtgjerder.

Fleirtalet er upersonleg. Det kjenner nok ønsker og det kan utvise stor grådighet. Det kan i høgste grad ligge under for reminisenser, for hat og hemntankar og det kan koma i egse under oppagiterte følelser, noko som Hitler som politiker i demokratiet forum hadde lært heilt og fullt. Men han visste og at det i fleirtalet ikkje finst noko som svarer til den kjensla for kva som er rett eller galt som finst hos den enkelte individ som åleine skal ta avgjerd.

Fleirtalet tar alle spørsmål overfladisk og det gjer dette bevisst, det gidder ikkje anstrengje seg. Kvar enkelt stoler på dei andre når det gjeld innsikt og ansvar. A tenkje på konsekvens eller kva som er rett eller rangt ligg ikkje for det. Det kjem då heller aldri i direkte kontakt med konkrete saker - fleirtalet i folket - og teori og abstraksjonar ligg ikkje for det.

Det sveitsiske demokrati lar ofte veljarane få direkte kontakt med konkrete saker med di dei der har det sokalla referendum. Men du verda for ein propagandist- og opplysningskampanje som må til før sakene kan koma til avstemning. Det heile syner berre at fleirtalet eignar seg dårleg til å styre land og rike. Massa manglar kvalitet og fleirtalet manglar personlegdom. Det kjenner ikkje til den innvikla avgjeringsmekanisme og det skjønner som ei sak må underkastast ved personlege avgjerdslar.

Men kva har so alt dette med Morgenpostsaka å gjera? Jau, avgjerdsla i denne saka syner at bursjoasiet har kome til sans og samling att etter den skrellen det fekk av Hitler. Det har byrja å finna att tonen no. Det var tydeleg at dei var usikre til å byrje med og gav etter på fleire og fleire punkter og gjekk på akkord med samvittet. Men no byrjar dei altså å føle seg ovenpå att og kan la rett vera rett, noko som bursjoasiet aller helst vil.

FN.s rolle - -

(Forts. fra s. 1).

kommunistiske aggresjon. De etterfølgende kjennsgjerninger demonstrerte tydelig at FN driver en prokommunistisk politikk.

Den første handling i denne retning fra FN var understøttelsen av den zionistiske aggresjon i det nære østen mot araberne. Dette var et åpenbart samarbeide mellom kommunismen og verdenskapitalen. Dollarsmaktens trussel sikret dette samarbeide mot enhver overraskelse fra tredjemann. - Koreakrigen endte med et nytt stort nederlag for Vesten og med en seir for kommunismen. Hin amerikanske gene-

Bursjoasiet omfatar nemleg millom andre og dei kultiverte og dannelsen som har skrekk for barbariet og avskyr råheit. Difor var nok krigen den største skrellen, den som gjorde at dei ikkje hadde si fulle dømekraft lenger.

Men no er sikkert krisa overstått, for bursjoasiet vil aldri finne på slike heimløyser som «rettsoppgjøret» var når det er ved sine fulle fem, og det likar ikkje å bruke maktspråk og store ord, men vil helst forhandle seg fram og halda på goodwill'n.

Av og til høyrer vi hyla frå «rettsoppgjøret»s dagar. Det er undermennesket som ropar på meir blod, og burosjoasiet finn fram eit gamalt tilfelle frå katastrofetida og er med på krigsdans og offerkult. Det er trist, men bursjoasiet er no ein gong ingen sankt Georg, og dertil kjem at det under krigen kom i skade for å gje fanden lillefingeren og han vil ikkje sleppe taket. Han ropar berre på meir og han er grysjeleg sterk og stygg. Burosjoasiet sit leit i det no. Det er eit fredsølt folkeferd som helst av alt ville ordne alt ved forhandlingar og forretningar, berre ikkje motparten alltid meinte noko anna, og berre han ikkje hadde hatt slikt tak på undermennesket, det som jamvel har representantar i burosjoasiets egne rekker.

G. HOVDE.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 - 44 49 94

**Har De husket
bladpengene?**

ral fant hurtig ut at det ikke var FN's hensikt å slå kommunismen og å gjøre ende på det røde velde i Kina. General McArthur ble kalt tilbake for å hindre en seir for USA-stridskreftene. General van Fleet erkjente ugjenkallelig at FN hadde slått seiren ut av hendene på ham. Slutten på Korea-affæren var en ynkelig våpenstillstand, som i asiatenes øyne var et tegn på at Vestens makt ikke var tilstrekkelig til å slå kommunismen. Vesten hadde tapt ansikt. De seirende kommunister benyttet anledningen til å likvidere til siste rest alle gjenværende opposisjonelle krefter i Kina.

Under Ungarn-oppstanden i 1956 viste det seg, at ånden riktignok triumferte over materialoppbudet og at kommunismen viste en svakhets-tilstand og oppløsningstendenser, men FN foretok intet annet enn å avfatte en resolusjon. Det er en kjennsgjerning at en nøyaktig beretning om det virkelige saksforhold ble utarbeidet av den danske representant i FN, Bang-Jensen, men denne mann ble da satt under kommunistisk press for å få ham til å prisgi navnene på hans ungarske informanter, som hadde gitt ham verdifulle opplysninger. Da diplomaten hårdnakket nektet og påberopte seg sin tjenstlige taushetsplikt, ble han hetset i døden og bragt avveien.

Overfallet på Tibet av de kinesiske kommunister forårsaket bare lett bevegelse innen FN. Samarbeidet mellom verdensfinansien og kommunismen bragte også en svekkelse av de britiske posisjoner og forsterket innflydelse for kommunismen i Irak og andre steder i østen.

De kommunistisk inspirerte uroligheter i Sør-Afrika, hvorunder masser av oppagiterte innfødte revolterte, førte til angrep fra verdensfinansien og kommunismen i samarbeid via instrumentet FN. Nå er det de samme krefter som foretar de siste skritt for definitivt å likvidere den europeiske innflydelse i Afrika.

Ingen kan overse disse handlinger av FN og propagandaen for verdensfred ble drastisk understreket av den røde koloss i Ungarn. Bare hvis vestmaktene i nær fremtid vilde forlate og frigjøre seg fra FN vilde de være istand ti å beholde kontrollen over sine egne anliggender. Hvis FN falt fra hverandre idag, vilde det bety en alvorlig fare for den kommunistiske verdensrevolusjon.

NS og arbeiderne

(Forts. fra s. 1)

og det ble vedtatt å rette en henvendelse til Quisling i sakens anledning. I henvendelsen truet deltagerne med å stille sine plasser til disposisjon hvis det ikke ble foretatt noe. Rent bortsett fra de skarpe uttalelser, var dette siste naturligvis en ytterst risikabel historie, idet det gav okkupasjonsmakten anledning til å behandle saken som en slags streikeaksjon. Heldigvis bestemte møtedeltagerne seg for også å sende en gjenpart av henvendelsen til Reichskommissar Terboven, noe som til syvende og sist kom til å redde dem.

Det ble valgt en komité på 5 mann som skulle forelegge henvendelsen for Quisling. Jeg var selv medlem av denne komité som ble mottatt av Quisling med stor forståelse. Imidlertid kunne han slik som forholdene lå an ikke gi nevverdig håp om å oppnå noe hos tyskerne.

Nå tok i midlertid saken en dramatisk vending, idet Reichskommissar Terboven via en møtedeltager også hadde fått fått i det stenografiske referat av forhandlingene. Som følge av dette ble det stort oppstyr blant representantene for okkupasjonsmakten. En rekke av møtedeltagerne, deriblant den delegasjon som hadde bragt saken videre til Quisling, fikk ordre om å møte i Stortinget på et fastsatt tidspunkt. Og opplegget så ikke særlig tillitsvekkende ut. Det minnet i utpreget grad om innkallelisen av foreningsformennene i 1941, da en rekke av disse ble arrestert midt under forhandlingene. Apparatet var kanskje enda mere pompøst. Det var stort fremmøte av alleslags tyskere i de forskjelligste uniformer, og vepnede vakter stod oppstillet ved dørene og rundt omkring ellers.

Reichskommissar Terboven syntes meget oppbragt og erklærte straks at han hadde hatt under alvorlig overveielse å la deltagerne i «sammensvergelsen» arrestere. I midlertid kunne en jo ikke egentlig si at det var en sammensvergelse bak okkupasjonsmaktens rygg siden det var blitt oversendt ham en gjenpart av henvendelsen til Quisling — riktignok først etter at den var blitt overlevert.

Det utviklet seg nå til en bredere debatt om de påklagede forhold, og «opprørerne» fikk sterk støtte av minister Lippestad, som også var innkalt.

Og så endte møtet forbausende nok istedenfor arrestasjon og represalier mot klagerne med at Terboven lovet en rekke forbedringer, bl. a. skulle alle syke arbeidere straks bli sendt hjem.

Også når det gjaldt selve lønsspørsmålet ble det i forbindelse med disse begivenhe-

ter oppnådd en forbedring, selvom tyskerne ikke ville fire på lønnsstoppolitikken. Det som i stedet kunne gjøres var å hjelpe i noen grad de med størst forsørgelsesbyrde, og det er interessant å merke seg i dag at det var slik barnetrygden ble lansert her i landet. Hensikten med den var altså å imøtekomme organisasjonens sterke og vedvarende krav om bedring av lønnsforholdene uten direkte å komme i konflikt med den lønnsstopp som tyskerne hadde dekretert i alle de besatte områder. Jeg satt selv, blant annet sammen med Halvard Olsen, den mangeårige tidligere LO-form., i utvalget som la frem statuttene for barnetrygden. Straks etter fredsutbruddet ble denne barnetrygd opphevet igjen, som en foraktelig «fattighjelp», men det gikk ikke så svært lenge før Arbeiderpartiet påny lanserte den som sitt eget sosiale tiltak med omtrent nøyaktig samme regler som den ble satt i verk av oss.

I disse evige konflikter dels med arbeidsgiverforeningen og dels med den tyske okkupasjonsmakt, og oftest med disse to i forening, var det av betydning å engasjere partinstansene i størst mulig utstrekning. Og i den forbindelse holdt jeg på vegne av LO omtrent samtidig med at de foran nevnte begivenheter fant sted et større sosialpolitisk foredrag for partiets tillitsmenn i Stor-Oslo. Møtet ble holdt i Colosseum, som var fylt til siste plass, og hvor også det tyske SD hadde sine representanter.

Da dette foredrag i stor utstrekning trakk opp linjene for partiets sosialpolitikk og partiets syn på viktige spørsmål, kan det ha sin interesse i en ny artikkel å gjengi noe av det. Om ikke annet, vil det iallfall vise at det fra partihold ble sagt klart fra vis å vis de tyske okkupasjonsmyndigheter, mens alle «patriotene» innskrenket seg til tåpelige sabotasjehandling, som i vesentlig utstrekning rammet norsk næringsliv og gjorde forholdene enda verre.

At den tyske okkupasjonsmakt også følte tyngden av det syn som ble fremholdt, viser den kjennsgjerning at de i stor utstrekning barberte det referat FRITT FOLK gav av foredraget.

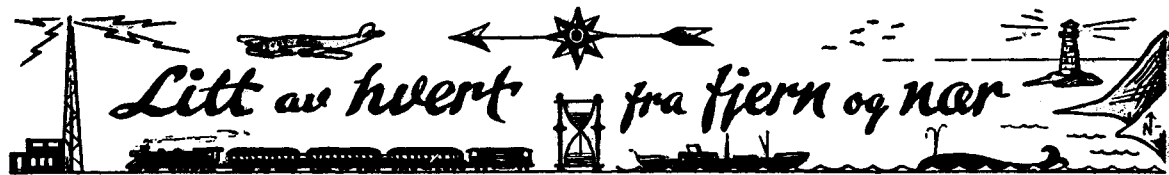
Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ eadmerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og kobbare loftstrapper.

MOSLEY OG POLLETT

Max Mosley, sønn av den britiske fascistleder Sir Oswald Mosley, er etter hva Pressedienst der nationalen Jugend meddeler valgt til sekretær for «Oxford Union», en studentsammenslutning av offisiell karakter. Som et pussig tilfelle kan nevnes at Harry Pollett jr. samtidig er valgt til sekretær for «Union Cambridge». Hans far var i mange år leder av det kommunistiske parti i England og er fremdeles medlem av eksekutivkomiteen.

JUSTIS HOS WILLY BRANDT

En 58 år gammel dommer i Vest-Berlin er med øyeblikkelig virkning suspendert fra sitt embede fordi han likeoverfor noen kolleger - som straks angav ham - hadde hevdet at de allierte hadde blåst opp jødeforfølgelsene i Hitlertiden og at berettigelsen av erstatningsbetalingene derfor var tvilsom. Dessuten uttalte han at 20. juli-mennene var høyforredere og landsforredere. Sannheten må som kjent alltid lide.

FEDSOMMELIG ZIONIST

Den amerikanske kringkastingskommentator Ben Hæcht er som kjent en av de fremste i den ville hets mot tyskerne og derfor siteres han da også flittig av den dertil innrettede presse i Norge. Hva denne fredsommelige zionist sa ved en annen anledning, nemlig under de britisk-jødiske kontroverser om Palestina, siteres derimot aldri, så la oss gjø-

Bak kulissene:

«Vær så snid å ta plass», sier han. «Naturligvis skal jeg gjerne gjøre alt som står i min makt!»

Men komtesse de Portes setter seg ikke. Hun blir stående foran attachéen, griper ham i begge armene, hun trenger seg inn på ham, han merker hennes varme ånde da hun bedende hvisker: «Den franske regjering vet ikke at jeg er her — men den vil bilige mitt skritt. De må straks sende et telegram, et telegram til president Roosevelt!»

Damen er så opphisset, så på randen av et nervøst sammenbrudd, at den unge herre ikke våger å gjøre noen innvendinger. Men et telegram til hans stats-overhode, det er sannelig ingen småting — «Vil De sende et personlig telegram til president Roosevelt?» spør han forsiktig. «Nei», intet personlig telegram! Jeg kjenner ikke presidenten og presidenten kjenner ikke meg — nei et telegram fra den franske regjering —.

re det: «Hver gang en britisk soldat blir skutt i Palestina, ler hjertet i brystet på meg!»

HISTORIEFORFALSKNINGEN

Det later til at noen hver blir mistenksom etterhvert over ektheten av alt det hetsstoffet som kommer fra den annen side av jernteppet. Dreyers Forlag, som for et år siden sendte ut en «Anne Franks eventyrbok» har nå fulgt opp med «dagboken» til en Anne Frank av hankjøn: «Davids dagbok». Om denne bok skriver nå Idar Aarheim i Morgenbladet bl. a.: «Det foregående er sagt under den forutsetning at dagboken er ekte. Men er den virkelig det? En hvilken som helst skribent med en viss sans for rapporter, kunne nemlig ha konstruert et slikt produkt, mer ekte virker det ikke. Min mistanke ble skjerpet da jeg for kort tid siden hørte en øst-tysk radiodramatisering av en «jødisk» krigsdagbok - angivelig skrevet under forfølgelsene i Warzawas ghetto - og den var bare en av en hel rekke slike dagbøker som var blitt dramatisert. Nu er jeg ikke et øyeblikk i tvil om at den dagboken jeg hørte om var et litterært falskneri i propagandaøyemed. Det er også påfallende med alle disse «autentiske» dagbøker som nå - 15 år etter krigens slutt - strømmer ut over det litterære marked. Vi kan neppe være skeptiske nok med hensyn til alle disse dagbøker. Vel talt!

ENGLAND OG RASEPROBLEMET

Også i det nettop forgangne år har innvandringen av negre og andre farvede i England tiltatt. I noen byer utgjør de allerede en betydelig prosent av innbyggerantallet. I Birmingham er for eksempel av 1,100,000 innbyggere 100,000 farvede! Hele bydeler blir behersket av dem, således Notting Hill i London, som er kjent for at man der kan kjøpe alle slags våpen, fra maskingevær til dolk. På den annen side øker selvheldelsestrangen hos de hvite også. Lord Montgomery forsvarte for kort tid siden i Sunday Times Sør-Afrika-sambandets rasepolitikk, og feltmarskalk Slim, tidligere generalguvernør i Australia, krevet at innvandringen til Australia skulle innskrenkes til hvite.

AMERIKANSK UTENRIKSPOLITIKK

I et amerikansk fjernsynsintervju svarte Harry Truman, den tidligere amerikanske president, på et spørsmål om det var øvet press på ham under Koreakrigen i den hensikt å bruke atombomben mot Kina, at Mac Arthur ville bruke atombomben, ikke bare mot Kina, men også mot de østlige deler av Sovjetsamveldet m. v. Som bekjent avsatte Truman Mac Arthur midt under Koreakrigen. Mac Arthur avkreftet ikke denne uttalelse, men bemerket bare at «en krig som ikke gjennomkjempes til den bitre sutt vil bli en katastrofe for Vesten». Med dette siktet han tydeligvis til Eisenhower, der som bekjent umiddelbart etter sitt valg i november 1951 trumfet igjennom en våpenstillstand i Korea. Fruktene av den er snart modne.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:
32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folv og Land

Avetter i «Folk og Land»